

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **A.**, nar. X., alias **M.**, nar. X., štátny príslušník Irackej republiky, alias **A.**, nar. X., štátny príslušník Egyptskej arabskej republiky, naposledy bytom v zahraničí: sídlisko T., resp. ulica S., resp. S., t. č. PT MV SR R., zastúpený JUDr. Z., Liga za ľudské práva, Hurbanovo nám. 5, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-678-86/PO-Ž-2008 zo dňa 27.4.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/30/2010-64 zo dňa 23.marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/30/2010-64 zo dňa 23. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-678-86/PO-Ž-2008 zo dňa 27.4.2010, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

K námietke navrhovateľa, že odporca jeho vec nesprávne posúdil po právnej stránke, že je skutočne irackým občanom, že nemal vedomosť o tom, že ním predložený doklad totožnosti je falošný, uviedol, že odporca po vykonanom rozsiahlom dokazovaní dospel k správne mu záveru, podľa ktorého je osoba navrhovateľa nedôveryhodnou, pričom krajský súd poukázal v celom rozsahu na podrobne odôvodnené rozhodnutie odporcu.

Krajský súd osobitne zdôraznil, že navrhovateľ vystupoval pod rôznymi identitami, uvádzal rôznu štátnu príslušnosť, rôzne údaje týkajúce sa jeho vzdelania, umiestnenia jeho holičstva v Bagdade, ako aj rôzne dôvody jeho odchodu z krajiny pôvodu.

Závažné a podstatné nedostatky v znalosti miestopisu mesta Bagdad tak isto podľa krajského súdu nesvedčia o tom, že by navrhovateľ skutočne pochádzal z tohto mesta, resp., že by v ňom býval.

Tvrdenie navrhovateľa, že tieto nedostatky v znalosti miestopisu mesta Bagdad vyplývajú z toho, že čítať a písať vie iba čiastočne neobstoja, nakoľko tieto všeobecné znalosti nijako nesúvisia s navrhovateľom proklamovanou iba čiastočnou znalosťou písania a čítania. Navyiac navrhovateľovo tvrdenie o iba čiastočnej znalosti písania a čítania vyznievajú nepravdepodobne, pretože ako to sám uvádzal, absolvoval dve triedy základnej školy (vstupný pohovor), resp. šesť - sedem tried (prvý doplňujúci pohovor), resp. deväť tried (druhý doplňujúci pohovor). Podobne je tomu podľa krajského súdu aj v otázke krajiny pôvodu. Ak by i nepochádzal z Bagdadu, avšak z Iraku ako takého, nebolo by pochýb o tom, že ako Iračan mal ovládať názov irackej hymny, najmä však by mal vedieť opísať irackú zástavu. Nesprávne označenie (popis) zástavy, podľa názoru krajského súdu svedčí o tom, že navrhovateľ nie je štátnym občanom Iraku.

Túto opodstatnenú domnienku potvrdzuje aj ním predložený občiansky preukaz, ktorý je podľa holandského IND/SDIS - (Certifikovaného overovateľa dokumentov, pôsobiaceho na Úrade pre Dokumentáciu Imigračného a naturalizačného úradu) falošný, pričom aj podľa znaleckého skúmania tohto dokumentu Kriminelistickým a expertíznym ústavom PZ dokument vykazuje neštandardné prvky.

Rôznosť navrhovateľom udávaných informácií o počte súrodencov, informácií týkajúcich sa jeho priezviska a mena rodičov je zrejماً jednak z jeho výsluchu v porovnaní s údajmi na ním predloženom občianskom preukaze, ale aj z obsahu jeho výsluchu, uskutočneného v Spolkovej republike Nemecko v súvislosti s jeho žiadosťou o azyl.

Ak bola teda osoba navrhovateľa dôvodne vyhodnotená ako všeobecne nedôveryhodná, už iba táto skutočnosť svedčí v prospech neudelenia azylu.

Ak by aj bol prípadne navrhovateľ skutočne štátnym príslušníkom Iraku, ním uvedený dôvod jeho žiadosti o azyl (že sa mu príslušníci milície Al Mahdi vyhrážali v súvislosti s výkonom jeho povolania holiča), nemôže byť dôvodom na udelenie azylu, keďže navrhovateľ nepreukázal odôvodnenosť prípadných obáv, najmä však preto, lebo jeho prípadnú perzekúciu, súvisiacu s tým, že vytrhávaním chlpkov na tvári skrášľoval svojich zákazníkov, nie je perzekúciou z dôvodov navrhovateľovej rasy, národnosti, náboženstva, či zastávania určitých politických názorov, ako to má na mysli § 8 zákona o azyle.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany navrhovateľovi, krajský súd uviedol, že odporca správne v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že nebol naplnený ani jeden z predpokladov jej poskytnutia. Navrhovateľovi nebol uložený žiadne trest, teda mu ani nehrozí výkon trestu smrti. Navrhovateľ nebol nikdy objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a teda niet dôvodu domnievať sa, že by po svojom prípadnom návrate do Iraku, ktorú označil ako krajinu svojho pôvodu, stal jeho objektom.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne včas odvolanie. Namietal nesprávnosť rozsudku z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil jeho prípad, keď konštatoval, že názor o nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa je správny.

Poukázal na to, že nevedel, že jeho občiansky preukaz je falošný. Tento doklad si vybavil riadnou cestou počas svojho pobytu v Iraku a nemal žiadnu vedomosť o tom, že by bol tento doklad nejakým spôsobom pozmenený. Okrem toho nemá ani príslušné vzdelanie na to, aby mohol odhaliť skutočnosť, že ide o falošný doklad. Ak by vedel, že doklad je falošný, určite by ho nepredložil.

Poukázal tiež na skutočnosť, že ho odporca nikdy nekonfrontoval so skutočnosťou, že ide o falošný preukaz a nemal možnosť sa k tejto informácii vyjadriť.

Navrhovateľ poukázal na informácie o vydávaní dokladov v Iraku založených v spise odporcu, kde sa uvádza, že overiť hodnovernosť irackých dokladov je veľmi náročné. Je to spojené so skutočnosťou, že po páde režimu Sadáma Husajna nastal v krajine chaos a bezvládie. Preto je podľa navrhovateľa možné, že znaky pravosti nevykazuje doklad, ktorý bol vydaný priamo irackými štátnymi orgánmi.

Súčasne poukázal na skutočnosť, že v posudku o pravosti dokladu sa uvádza, že k pravosti údajov v ID sa nemôžu expertízne ústavy vyjadriť. Z toho vyplýva, že aj keď samotný doklad mohol byť vydaný spôsobom, ktorý vzbudzuje pochybnosti o jeho pravosti, nie je ešte dôkazom toho, že navrhovateľ nie je Iračan a že udalosti, ktoré opísal, sa nestali.

Navrhovateľ uviedol, že trvá na tom, že je Iračan a že všetky odporcom predložené dôkazy sú len nepriame a nepodarilo sa mu nepochybne preukázať, že navrhovateľ nepochádza z Iraku.

Poukázal na svoje chabé vzdelanie, preto odporca bol povinný vyhodnotiť jeho vedomosti o Bagdade a o Iraku v danej súvislosti.

Vzhľadom na to, že nikdy nežil mimo svojej štvrte (Altaslikhieh v Bagdade), odpovedal na otázky o Bagdade a Iraku viac ako uspokojivo.

Navrhovateľ napokon poukázal na zlú bezpečnostnú situáciu v krajine jeho pôvodu, na množstvo teroristických útokov a nestabilitu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal navrhovateľ aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, aby rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Poukázal na to, že navrhovateľ podal žiadosť o azyl aj v iných členských krajinách EÚ (Holandsko a Nemecko), okrem toho, že na území SR požiadal o azyl trikrát. Vo svojich žiadostiach vystupoval pod rôznymi identitami, udával odlišné údaje o svojej osobe, štátnej príslušnosti, dátume narodenia ako aj dôvodoch, pre ktoré žiadal udeliť azyl. V tejto súvislosti odporca odkázal na dôvody svojho rozhodnutia, v ktorých nezrovnalosti podrobne opísal.

Poukázal na to, že doklad totožnosti, ktorý navrhovateľ predložil dva zdroje z troch preverujúcich jeho pravosť, vyhodnotili ako falošný.

Odporca poukázal na to, že sa v rozhodnutí zaoberal aj analýzou navrhovateľových problémov v krajine pôvodu, z hľadiska toho, či sú schopné v prípade ich pravdivosti, privodiť mu objektívne a opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov a z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a dospel k záveru, že problémy navrhovateľa sa nedajú subsumovať pod žiadnu taxatívne ustanovenú podmienku na udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Odporca napokon zopakoval argumenty rozhodnutia, pre ktoré navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. júla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchmi navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o krajinách pôvodu – Irak, vydaná UK Home Office 15.5.2008, usmernenie UNHCR pre posudzovanie oprávnenosti potrieb medzinárodnej ochrany žiadateľov o azyl z Iraku, vydané UNHCR Ženeva v apríli 2009, správa o Iraku z rokovania pracovnej skupiny EK 6.11.2009 v Belgicku, informácie MU č.p.: MU-3313/ODZS-2007, MU-33-20/ODZS-2008, MU-88-8/ODZS-

2009, MU-88-9/ODZS-2009, MU-88-13/ODZS-2009, MU-88-16/ODZS-2009, MU-197-5/DS-2009, MU-197-8/DS-2009, preklad vybratých článkov z internetových zdrojov, výsledkov skúmania Kriministického a expertízneho ústavu PZ č. p.: PPZ-1109/KEU-BA-EXP-2010, oddelenia analýzy cestovných dokladov UHCP č. p.: MV-UHCP-OHP-OACD-36/2010 a Imigračného a naturalizačného úradu MS Holandského kráľovstva č. 0984.10), z ktorých vyhodnotil a popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 22.10.2008 vyplýva, že navrhovateľ vystupoval pod menom A.. Hlavným dôvodom jeho žiadosti o azyl bola obava o vlastnú bezpečnosť pred členmi milície Al Mahdi. Navrhovateľ uviedol, že pracoval ako holič a súčasťou jeho práce bolo skrášľovanie tváre, napr. vytrhávaním chlpkov. Príslušníci milície to považovali za nevhodné a preto mal s nimi problémy. Často chodili za ním a vyhrážali sa mu zabitím, ak bude v tejto činnosti pokračovať toto začalo už v roku 2000 a trvalo to do roku 2006, avšak svoje vyhrážky nikdy nerealizovali. Navrhovateľ uviedol, že sa bál a preto sa rozhodol odísť z Iraku.

Zo zápisnice z pohovoru so žiadateľom o azyle zo dňa 12.2.2009, kde vystupoval pod menom A. na otázku prečo vystupoval pri prvej žiadosti o azyl pod menom M. a dátum narodenia X. a počas vstupného pohovoru dňa 22.10.2008 pod menom M. a dátum narodenia uviedol X. navrhovateľ uviedol, že od začiatku uvádzal svoje meno tak, ako ho uvádza teraz, zrejme došlo ku chybe pri prepise, dátum narodenia tiež uvádzal stále rovnaký.

Na otázku čo vie o milícii Al Mahdi, uviedol, že nevie komu patrí, je to iracká armáda, ale nie oficiálna. Niekoľkokrát sa mu vyhrážali osobne v holičstve, ako aj písomne. Najskôr sa zaujímali o jeho činnosť holiča a potom o to, či je sunnita. Fyzicky nikdy nebol napadnutý a problémy s milíciou Al Mahdi neriešil, nakoľko je tam sto politických strán, sto armád a sto typov polície a nikto nič nevyrieši. Iné problémy nemal.

Zo zápisnice z pohovoru so žiadateľom o azyl zo dňa 17.3.2009 vyplýva, že navrhovateľ odpovedal na otázky týkajúce sa vysvetlenia rozporov, resp. objasnenia dôvodov prečo niektoré fakty v predchádzajúcich pohovoroch neuvádzal.

Na otázku prečo v pohovore zo dňa 12.2.2009 uviedol, že dostal v roku 2006 2-4 výhražné listy a v dotazníku zo dňa 22.10.2008 výhražné listy neuvádzal, navrhovateľ odpovedal, vyšetrovateľ sa ho počas vstupného pohovoru nepýtal.

Na otázku prečo v pohovore zo dňa 12.2.2009 uviedol, že len v roku 2006 ho mali osobne dvakrát navštíviť členovia Al Mahdi a v dotazníku zo dňa 22.10.2008 uviedol, že ho navštevovali od roku 2000 do roku 2006, navrhovateľ odpovedal, že si presne nepamätá časy a dátumy.

Na otázku, prečo počas prvého pohovoru neuviedol, že sa Al Mahdi zaujímali o to, že je sunnitom, odpovedal, že počas prvého pohovoru to uviedol, nechápe, prečo to tam nie je uvedené.

Zo zápisnice z pohovoru zo dňa 12.2.2009 vyplynulo, že navrhovateľ nevedel odpovedať na otázky, ktoré provincie susedia s Bagdadom a koľko provincií, okresov - dištriktov má Bagdad.

Na otázku, či sa v škole učili o minaretoch v Bagdade a či nejaké pozná, odpovedal, že sa neučili a v Bagdade nepozná minarety.

Na otázku, prečo vystupoval v Nemecku pod menom M., s dátumom narodenia X. a uvádzal egyptskú štátnu príslušnosť, uviedol, že irackí žiadatelia v Nemecku mu povedali, že z Nemecka vysťahujú Iračanov Kurdov rovno do Iraku. Zo strachu, aby nebol vrátený do Iraku, uviedol pred nemeckými orgánmi iné meno, priezvisko, dátum narodenia a štátnu príslušnosť ako na Slovensku.

Odporca vo svojom odôvodnení k neudeleniu azylu uviedol, že rozdielnosť výpovedí menovaného, ako aj predložený dôkazný prostriedok nasvedčujú tomu, že navrhovateľa nemožno považovať za hodnovernú osobu.

Odporca v rozhodnutí poukázal na to, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o azyl na území SR dňa 15.9.2006 pod menom M., nar. X., irackej štátnej príslušnosti. Dôvodom jeho žiadosti bola obava o život a tiež ekonomické dôvody. Konanie o prvej žiadosti bolo zastavené, pretože navrhovateľ dňa 28.9.2006 svojvoľne opustil AZ Vlchy. Rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-1678-6/PO-Ž-2006 z 10.10.2006 o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 7.11.2006.

Dňa 23.6.2008 bol navrhovateľ v zmysle Dublinského dohovoru vrátený z Holandského kráľovstva pod menom A., nar. X. irackej štátnej príslušnosti. Do Záchytného tábora H., kde bol odoslaný, sa však nedostavil a odporca konanie vo veci jeho žiadosti o azyl dňa 15.7.2008 zastavil. Rozhodnutie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 11.8.2008.

Dňa 10.10.2008 bol navrhovateľ v zmysle Dublinského dohovoru vrátený z Nemecka pod menom A., nar. X., egyptskej štátnej. Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice bol odoslaný do ZT H., kde sa dostavil 10.10.2008.

Odporca poukázal na to, že za účelom zdôvodnenia jeho tretej žiadosti o azyl bol s ním vykonaný vstupný pohovor, počas ktorého uviedol, že sa volá A., nar. X., irackej štátnej príslušnosti. Dôvodom jeho žiadosti bola obava o bezpečnosť pred členmi šitskej milície Jaish Al Mahdi, ktorí údajne považovali skrášľovanie tváre, ktoré vykonával ako holič, v rozpore s islamom. Z uvedeného dôvodu sa mu údajne v rokoch 200-2006 vyhrážali zabitím v prípade, že bude v uvedenej činnosti pokračovať. Z obavy pred možnou realizáciou vyhrážok krajinu pôvodu opustil a vycestoval, cieľovou krajinou bolo Holandsko alebo Nemecko, kde si chcel nájsť zamestnanie a vyliečiť sa z kožnej choroby, ktorá u neho dlho pretrváva.

Odporca v rozhodnutí poukázal na to, že podľa vyjadrení navrhovateľa mal v krajine pôvodu ukončiť 2-3 triedy základnej školy, pričom v štúdiu ďalej nepokračoval, lebo jeho otec zomrel v roku 1998 a rodina nemala dostatok finančných prostriedkov na jeho štúdium. V tejto súvislosti odporca poukázal na to, že v roku 1998 mal približne 16 rokov, preto nie je možné považovať jeho tvrdenie ohľadom školskej dochádzky za pravdivé. Neskôr sám uviedol, že ukončil 6.-7. triedu školy Khaled Ibn Walid v 12. roku života a tiež, že ukončil 9.-10. triedu školy Khaled Ibn Al Walid v roku 2001 alebo 2002. Odporca poukázal na to, že tvrdenie navrhovateľa, že počas jeho štúdia nebola povinná školská dochádzka, je v rozpore s informáciami o krajine pôvodu, ktoré uvádzajú, že základné 6 ročné vzdelanie bolo povinné od roku 1976.

Odporca poukázal na podstatné rozpory vo výpovedi navrhovateľa aj v súvislosti s problémami s príslušníkmi JAM. V priebehu konania uvádzal rozdielny vznik a dobu trvania týchto problémov. V prvej výpovedi uvádzal dobu trvania problémov od roku 2000 do roku 2006,

následne svoju výpoveď zmenil, keď tieto problémy aplikoval výlučne na rok 2006. Taktiež uvádzal rozdielne dôvody záujmu príslušníkov JAM o jeho osobu, najskôr uvádzal, že sa o neho zaujímali ako o holiča, neskôr už aj ako sunnita.

Rozpory vysvetliť bližšie nedokázal.

Odporca uviedol, že venoval mimoriadnu pozornosť ID. Oddelenie analýzy cestovných dokladov, ÚHCP - Kriministického a expertízneho ústavu PZ a Imigračného a naturalizačného úradu MS Holandského kráľovstva predloženému dôkaznému prostriedku, ktorí podrobili ID skúmaniu. V dvoch prípadoch bolo preukázané, že sa jedná o falošnú ID, v jednom prípade nebolo možné ID preskúmať, pretože nebol k dispozícii adekvátny materiál.

Odporca na základe uvedeného dospel k záveru, že predložená ID nebola oficiálne vydaná Irackými štátnymi úradmi.

Odporca uviedol, že pristúpil v priebehu konania ku kladeniu otázok žiadateľovi o azyl, avšak nedostatočné znalosti navrhovateľa o regióne bydliska výraznou mierou spochybnili jeho tvrdenia o mieste bydliska a irackom štátnom občianstve, o čom svedčí i sfaľovaná ID.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ nevedel uviesť základné ani všeobecné známe informácie o Bagdade, ani o mieste bydliska, ako napr. existenciu zoologickej záhrady, nachádzajúcej sa v susednej štvrti. Navrhovateľ uviedol existenciu najväčších mešít Al Furqan a Al Nur, jeho tvrdenie ohľadom lokalizácie mešít a ich príslušnosť k moslimskej vetve nebolo pravdivé. Navrhovateľ svojou výpoveďou potvrdil existenciu bagdadskeho medzinárodného letiska, ktorého polohu však nevedel uviesť. Uviedol, že v blízkosti letiska sa nachádza autobusová stanica a veľké centrum telekomunikácií, čo podľa zistení odporcu sa nezakladá na pravde.

Odporca uviedol, že navrhovateľ nevedel uviesť názov hymny domovského štátu, susediace provincie Bagdadu, ani približný počet a názvy dištriktov Bagdadu, približný počet provincií Iraku. Nesprávne opísal a nakreslil vlajku Iraku, čo podľa odporcu nemožno spájať s jeho negramotnosťou.

K nedôveryhodnosti jeho osoby tiež prispelo, rieku Tigris označil za malú riečku, potok.

Odporca napokon uviedol, že k spochybneniu štátneho občianstva navrhovateľa prispela aj jeho žiadosť o azyl v Nemecku v roku 2008, kde vystupoval ako občan Egypta.

Odporca uviedol, že napriek podstatnej nedôveryhodnosti výpovede navrhovateľa, pristúpil k posudzovaniu dôvodov, ktoré v priebehu konania uviedol. S odkazom na informácie o krajine pôvodu, z ktorých čerpal, odporca popísal postavenie JAMu ako šítskej milície, ktorej cieľom je vyhánanie sunnitov z ich domovov, následné prenajímanie ich domov, áut a nábytku šítskym rodinám za znížené ceny. Hlavným rivalom JAMu je organizácia Badr, s ktorou bojujú odkedy ich otcovia súperili o vodcovstvo šítskej väčšiny v Iraku, ktoré sú údajne zodpovedné za smrtiace komandá.

S poukazom na dôvod, pre ktorý navrhovateľ žiadal o azyl, odporca uviedol, že ak JAM mala skutočný záujem ohroziť jeho život, tak by ho vopred údajnými výhražnými listami 3-4- krát neupozornili. Skutočnosť, že navrhovateľ prívržencami JAM nebol nikdy priamo fyzicky ohrozovaný, nasvedčuje tomu, že nemali o neho záujem.

V prípade navrhovateľa preto nemožno podľa odporcu hovoriť o perzekúcii, jeho bezpečnosť v krajine pôvodu nebola nikdy priamo ohrozená. Fyzickým ani iným útokom nebol vystavený z dôvodov uvedených v Konvencii z roku 1951 a zákona o azyle.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

K otázke poskytnutia doplnkovej ochrany odporca uviedol, že navrhovateľ v krajine pôvodu nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila perzekúcia alebo v prípade návratu do krajiny pôvodu by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Ako vyplýva z výpovede menovaného, nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi. Pri posudzovaní opodstatnenosti žiadosti navrhovateľa nebolo ničím hodnoverným preukázané, že by bol v krajine pôvodu vystavený mučeniu,

neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, nie je teda dôvod domnievať sa, že v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu bude vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle. Preto mu nebola poskytnutá ani doplnková ochrana.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či navrhovateľ je dôveryhodnou osobou a či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo vyhodnotenie osoby navrhovateľa zo strany správneho orgánu ako osoby nedôveryhodnej. Podľa krajského súdu, ak bola osoba navrhovateľa dôvodne vyhodnotená ako všeobecne nedôveryhodná, už táto skutočnosť svedčí v prospech neudelenia azylu.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku namietal proti posúdeniu jeho osoby ako nedôveryhodnej. K tejto námietke považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že konanie o azyl je osobitě najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázanie pravdivosti tvrdení musí

záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa, keď vystupoval pod rôznymi identitami, udával odlišné údaje o svojej osobe, štátnej príslušnosti, dátume narodenia ako aj dôvodoch, pre ktoré žiadal udeliť azyl, nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, napokon navrhovateľ sám priznal účelovosť zmeny osobných údajov ako aj dôvodov pre ktoré žiadal udeliť azyl. Správnosť tohto záveru odporcu potvrdila aj skutočnosť, že doklad totožnosti, ktorý navrhovateľ predložil, dva zdroje z troch preverujúcich jeho pravosť, vyhodnotili doklad ako falošný.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Napriek uvedenému, odporca skúmal dôvody pre poskytnutie azylu ako aj doplnkovej ochrany, pričom odvolací súd s jeho závermi, s ktorými sa stotožnil aj krajský súd považoval za správne a v podrobnostiach na ne odkazuje.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných

dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolačný súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu zo žiadneho z relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, pretože jeho dôvody nebolo možné nepovažovať za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu vyjadril ku všetkým námietkam obsiahnutým v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, odvolací súd sa stotožňuje a súhlasí s odôvodnením obsiahnutom v rozsudku prvostupňového súdu a v podrobnostiach naň odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. júla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová